

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקצה

ערב שבת קודש פ' נח, ב' מר-חשון ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל
נפטר בש"ק פ' נצבים, ז"ך אלול ה'תשס"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת טשארנא גיטל בת בראנטשע תחי'
סטראל

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י בנם

הו"ח ר' שמואל וזוגתו מרת מלכה שיינדל
ומשפחתם שיחיו סטראל

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3

דבר מלכות

אין הדבר חלוי אלא במשיח צדקו עצמו! / משיח שיפ נח החשוב

7

זמן הגאולה

ההוראה מהנהגתו של נח ליציאה מגלות זו / פ' השבוע באור הגאולה

12

המעשה הוא העיקר

יש לקבל בשבת זו החלמות טובות בנוגע למעשה בפועל / הוראות למעשה בפועל

13

ילחום מלחמת ה' - וינצח

איני מבין מדוע לא מרעישים על זה!?!... / שיחות בעיני שלימות העם והארץ

14

כתי"ק - פרסום ראשון

בענין האורחים שונארו / צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"ם על שיחת שיפ נח החשמי

המדור "כתי"ק - פרסום ראשון" מוקדש לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הגה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

און נאך ששה בחשו, פאנגט זיך אן דער (עיקר) עבודה פון "ויעקב הלך לדרכו".

נאכמער בהדגשה ובגלוי שטייט עס בא די אורחים וועלכע האבן זיך ניט געאיילט אוועקפארן פון די ד' אמות און זיינען געבליבן ביו ששה בחשו, און וועלן דערנאך פארן למקום (ניט אום שבת גערעדט) נאך ששה בחשו - זעט מען בא ווי בגלוי, אז ביו ששה בחשו און נאך א המשך וסיום פון דעם רגל, "רומה להם כאילו הם עדיין... עסקים בעיני הרצל", און ערשט דערנאך הויבט זיך בא ווי אן "ויעקב הלך לדרכו".

ה. דערפון און מובן, אז אויך זען באווארעניש פון שלילה "קשה עלי" פרידתכם" און נוגע ענד יוחר בנוגע צו די וואס ויער "פרידתכם" (נסיעה) בפועל וועט זיין ערשט נאך ששה בחשו (אע"פ וואס ששה בחשו הויבט זיך אן דער (עיקר) "פרידתכם" פון אלע אידן, אויך פון די וואס ויינען אוועקגעטארן פאר ששה בחשו).

ועוד ועיקר: אע"פ וואס מ'האט שוין לכאורה באווארנט דעם "קשה עלי פרידתכם" בשמע"צ (דורך "עכבו עוד יום אחד") - איז אבער וויבאלד אז בששה בחשו הויבט זיך אן דער אמת'ער "פרידתכם" (ווייל ביו דעמולט אין "כאילו... עסקים בעיני הרצל"), ובפרט אז עס ויינען דא אויבצ אידן וואס בא ווי הויבט עס דעמולט אן בפועל - דארף מען עס דעמולט נאכאמאל (און נאך שטארקער) באווארענען, ווארום דער "פרידתכם" נאך ששה בחשו קען אויך "מעורר" ויין דעם "פרידתכם" נאך שמע"צ. ע"ד הכלל בהלכה 21 פון חוור ונייער (בפרט בא מין במינו).

ומזה מובן, אז שטייענדיק בששה בחשו אין א זמן נרמא צו נאכאמאל (און נאך שטארקער) באווארענען דעם ענין פון "קשה עלי פרידתכם" - ניט נאר בנוגע צו די אידן, וואס בא ווי שטייט עס בגלוי (ווייל ויער נסיעה מכאן וועט זיין נאך ששה בחשו), נאר ביי אלע אידן, כולל אויך די וועלכע ויינען שוין אוועקגעטארן.

און נאכמער - אויך די וואס בלייבן צען במקומם הם וואו זיי ויינען געווען במשך הרצל, ווארום אויך בא ווי הויבט זיך נאך ששה בחשו דער (עיקר) ענין פון "ויעקב הלך לדרכו" און "פרידתכם" - ווי "גייען אוועק" פון דער מצב נעלה ורוחני בשעת הרצל ובמשך נאנט חודש תשרי, און 'אריין' אין די עבודה פון עובדין דחול, "לדרכו", יעדערער צו ויינען וואכעדיקע ענינים, אין א מאכן א דירה לו יח' בתחתונים.

ו. ווי באווארנט מען דעם "קשה עלי פרידתכם" אין דאס פארשטאנדיק פון דעם דינק הלשון עצמו: א) לכאורה האט געדארפט שטיין "קשה עלי פרידתכם", ניט "פרידתכם" (ב) וואס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן?

איז דער ביאור בזה: מצד דעם אויבערשטער איז ניטא קיין פירוד צווישן אים מיט אידן, נאר דער פירוד קומט - מצד א' ("פרידתכם") - מצד דעם וואס זיי פארן זיך פאנאנדער (נאך שמע"צ און בעיקר - נאך ששה בחשו) כל אחד למקומו, וואס דאס לאזט אן ארט אויף פירוד צווישן אידן, וואס דאס ברענגט אויך א פירוד צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

איז דער ביאור בזה: מצד דעם אויבערשטער איז קיינמאל ניטא קיין פירוד ח"ו צווישן אים מיט אידן. נאך דער פירוד איז ח"ו צווישן אידן ("פרידתכם") - מצד דעם וואס זיי פארן זיך פאנאנדער (נאך שמע"צ און נאך ששה בחשו) כל אחד למקומו, וואס דאס לאזט אן ארט אויף פירוד צווישן אידן, וואס דאס ברענגט אויך א פירוד ח"ו צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

בענין האורחים שנשאר

בקשר עם ז' מ"ח שחל בשבוע הקרוב, יום שבו חוזר "אחרון שבישראל" מהעלי' לרגל לביתו, הננו מביאים בזה צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ נח, ו' מר-חשון ה'תשמ"ז - בביאור הענין שאומר הקב"ה "קשה עלי פרידתכם" (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 38 ואילך)

הלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

און **לאחרי** ששה בחשון, פאנגט זיך אָן דער (עיקר) עבודה פון "ויעקב הלך לדרכו". נאָכמער בהדגשה ובגלוי שטייט עס באַ די אורחים וועלכע האָבן זיך ניט געאיילט אוועקפאָרן פון די ד' אמות און זיינען געבליבן ביז ששה בחשון, און וועלן דערנאָך פאָרן למקומם (ניט אום שבת גערעדט) נאָך ששה בחשון - זעט מען באַ זיי בגלוי, אַז ביז ששה בחשון איז נאָך אַ המשך וסיום פון דעם רגל, "דומה להם כאילו הם עדיין . . . עסוקים בעניני הרגל", און ערשט דערנאָך הויבט זיך באַ זיי אָן "ויעקב הלך לדרכו", **יעדערער לביתו ולמקומו וואו ער געפינט זיך ע"פ ההשגחה העליונה צו דאָרט מקיים זיין תפקידו ושליחותו, "לשכן שמו שם"** [תיבות אלו המודגשות הוסיף הרבי כנראה בהגהה הב' המו"ל].

ה. דערפון איז מובן, אַז אויך די באַוואָרעניש פון שלילת "קשה עלי" פרידתכם" איז נוגע עוד יותר בנוגע צו די וואָס זייער "פרידתכם" (נסיעה) בפועל וועט זיין ערשט נאָך ששה בחשון (אע"פ וואָס ששה בחשון הייבט זיך אָן דער (עיקר) "פרידתכם" פון אַלע אידן, אויך פון די וואָס זיינען אוועקגעפאָרן פאר ששה בחשון).

ועוד ועיקר: אע"פ וואָס מ'האָט שוין לכאורה באַוואָרנט דעם "קשה עלי פרידתכם" בשמע"צ (דורך "עכבו עוד יום אחד") - איז אָבער וויבאלד אַז בששה בחשון הויבט זיך אָן דער אמת'ער "פרידתכם" (ווייל ביז דעמולט איז "כאילו . . . עסוקים בעניני הרגל" - **איז דער זעלבער זאך**), ובפרט אַז עס זיינען דאָ אזוינע אידן וואָס באַ זיי הויבט עס דעמולט אָן בפועל - דאָרף מען עס דעמולט נאָכאַמאָל (און נאָך שטאַרקער) באַוואָרענען, וואָרום דער "פרידתכם" נאָך ששה בחשון קען אויך "מעורר" זיין דעם "פרידתכם" נאָך שמע"צ. ע"ד הכלל בהלכה פון חוזר ונייער (בפרט באַ מין במינו).

און נאָכמער - מ'דאָרף עס באַוואָרענען אויך באַ די וואָס בלייבן **במקומם** הם, וואו זיי זיינען געווען במשך הרגל, וואָרום אויך באַ זיי הויבט זיך אָן נאָך ששה בחשון דער (עיקר) ענין פון "ויעקב הלך לדרכו" און "פרידתכם" - זיי "גייען אוועק" פון דעם מצב נעלה ורוחני בשעת הרגל ובמשך גאָנץ חודש תשרי, "מרובה במועדות", און "גייען אריין" אין די עבודה פון עובדין דחול, "לדרכו", יעדערער צו זיינע וואָכדיקע ענינים, אין מאַכן אַ דירה לו ית' בתחתונים.

ו. ווי באַוואָרנט מען דעם "קשה עלי פרידתכם"? איז דאָס פאַרשטאַנדיק פון דעם דיוק הלשון (עצמו: א) לכאורה האָט געדאַרפט שטיין "קשה עלי פרידתנו", ניט "פרידתכם" (ב) וואָס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן!?

אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

העבודה דכללות בני" במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה - נסתיימה ונשלמה ● מסקנת החשבון-צדק שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש! ● גם אם חסר בעבודתו של הפרט הרי-זה ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל ● כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם, ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו - צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה ● קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה

א. כיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!
ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי' מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה **דכללות בני" במשך**

כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי' "במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות"!) - **נסתיימה ונשלמה**, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

אינני מבין מדוע לא מרעישים על זה?!...

[. .] כאן המקום להזכיר גם אודות הענין דשלימות הארץ – שגם בזמן הגלות, לפני ביאת משיח צדקנו, צריכים בני-ישראל להחזיק בשטחי ארץ ישראל שכבר ניתנו להם ע"י הקב"ה, וחלילה וחס לתת חלקים מארץ ישראל, אפילו שעל אחד, לאומות העולם.

ארץ ישראל שייכת להקב"ה, לעצמותו ומהותו יתברך, ואיך יתכן לקחת דבר השייך לעצומה יתברך וליתנו לגויים?! – דבר הכי מבהיל!!

והעיקר – שענין זה כרוך בפיקוח נפש של רבים מישראל, כדעתם הברורה של המומחים לעניני בטחון.

ולמרבה הצער – ישנם יהודים מראשי המנהיגים בארץ ישראל שלא מפסיקים לדבר ולהשתדל בדרכים שונות כו' על-דבר החזרת שטחים לגויים, רחמנא ליצלן, והכל יודעים שבין היועצים שלהם ישנם כאלו שמקיימים קשרים עם ערבים... ויודעים שמוותיהם של אותם ערבים, וביניהם, אלו שעוללו דברים איומים ליהודים – הי' לא תהי', לא תקום פעמיים צרה – מהם מקבלים "עצות" בענינים הנוגעים לבטחון של היהודים היושבים בארץ הקודש!...

הנהגה זו אינה אלא "התחנפות" בפני הגוים, בגלל "שוחד" של כבוד, או ממון וכיו"ב! רק ההתחנפות והרדיפה אחרי הגוים לתת להם משטחי ארץ ישראל – מביאה את הערבים לדרוש לקבל משטחי ארץ ישראל, ומגרה אותם להתקוממות כו'.

בוושינגטון (מלכות של חסד) – החליטו כבר מזמן ששטחים אלו צריכים להשאר בבעלותם של יהודים; הערבים עצמם התייאשו כבר מזמן לקבל שטחים אלו; ורק יהודים מסויימים לא מרפים מנסיונותיהם להחזיר שטחים מארץ ישראל – שעל-ידי-זה מגרים את הערבים כו'.

וכאמור, הכל יודעים זאת, ואינני מבין מדוע לא מרעישים על זה!...

ולא עוד, אלא, שיש כאלו שרוצים לתת לזה גושפנקא כאילו זוהי ההנהגה שצריכה להיות על-פי התורה!

[. .] ואין להאריך בדבר המצער, כי אם, להדגיש עוד הפעם שסוף-סוף ינצח הרמב"ם, וסוף-סוף ינצח הקב"ה, "דבר אלקינו יקום לעולם".

(משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

ובפרט לאחר שכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת לאחר חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימו ונחי' לפניו"¹⁴), ומתכוננים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתינת-כח לכאו"א מישראל ולכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו¹⁷ עם ענני שמיא¹⁸ – הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

*

ב. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל.

11) מיכה ז, טו.
12) בעה"ט עקב יא, יב.
13) ראה לקו"ש חט"ז ע' 231. וש"נ.
14) הושע ו, ב ובמפרשים.
15) יחזקאל לג, כד.
16) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל (יל"ש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) – ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת [. .]) רומז על הגאולה.
17) דניאל ז, יג.

18) ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" – שאף שהעננים באים מן הארץ (וואד יעלה מן הארץ), מ"מ

ובסגנון אחר: כללות בני" שהם "קומה אחת שלימה"² נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי מלמפרע⁶.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכו"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תנשא"א, הי' תהא שנת נפלאות אראנו) "הי' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸ (בגמטריא "קבץ"⁹), שכולל כל הענינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

2) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.
3) משפטים כא, יט.
4) ברכות ס' סע"א. וש"נ.
5) יומא פו, סע"א.
6) ראה צפע"נ לרמב"ם ה' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.
7) תבוא כט, ג.
8) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.
9) ראה חידושי חת"ם שם.
10) כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) – ע"י (החשבון-צדק וה)תשובה.

יש לקבל בשבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל

[. .] מובא בילקוט¹ שבחודש מר-חשוון סיימו לבנות את בית המקדש אך הוא לא נתחנך אז, זאת בנוסף לכך שאין בו ימים טובים, וא"כ, בחודש זה יש צער גדול מכך שלא חנכו בו את ביהמ"ק, ובנוסף ישנה בו ירידה גדולה ביחס לחודש תשרי ה"מרובה במועדות".

אעפ"כ כל חשבונות אלו אינם נוגעים ליהודי – כיון שהוא רק יודע ש"אני נבראתי לשמש את קוני², ושהקב"ה אומר ש"המעשה הוא העיקר"³, וענין זה ישנו גם בחודש מר-חשוון. ואדרבה: לא רק "גם" – אלא אז מתחילה העבודה העיקרית הקשורה למעשה בפועל בעולם, שהמעשה הוא העיקר – "ויעקב הלך לדרכו"⁴.

[. .] מזה מובנת ההוראה עתה:

כאשר מגיע תחלת חודש מר-חשוון, ויהודי יוצא מחודש תשרי שמרובה במועדות כו' לעבוד עבודתו בעולם, ובכללות – העבודה של מעשה בפועל, ונפעל אצלו ה"ויעקב הלך לדרכו" – אין לו מה לפחד, כיון שגם אז "אני נבראתי לשמש את קוני", ובמילא הקב"ה איתו. ואדרבה – דוקא המעשה הוא העיקר.

עד שדוקא כאשר עושה את עבודתו במעשה בפועל בעולם (החל מחודש מר-חשוון) הוא מתברך בכל הברכות, עד לברכה גם על "זרעך", כמאחז"ל⁵ ש"עיקר תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים", "מאי פירי – מצוות"⁶.

זוהי ההוראה בעמדתו בשבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי, כאשר מתחלת הכניסה לעבודה במעשה בפועל בעולם, "ויעקב הלך לדרכו" – יש לקבל החלטות טובות, לא רק במחשבה ודיבור, אלא בעיקר במעשה בפועל, בנוגע לעבודה בזמן הבא, ולעשות זאת עד לאופן ד"ופרצת",

שזה ימהר ויזרז יותר את ה"אחישה"⁷ ד"עלה הפורץ לפניהם"⁸, ובחודש מר-חשוון יבנה בית המקדש השלישי (כמש"כ בילקוט¹), ובזה גופא – במהרה בימינו,

והולך ומוסיף ואור עוד בזמן הגלות בכל עניני תורה ומצות ובכל הענינים שיהודים זקוקים להם, ועוד בגלות יקויים "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"⁹,

עד שבקרוב ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, והגוים יביאו את בני ישראל לארץ ישראל כפי שמביאים מנחה בכלי טהור (כמ"ש בהפטרה דפרשתנו¹⁰), ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי שיחת ש"פ נח, ב' דר"ח מ"ח, ה'תשד"מ - בלתי מוגה, ועד הנחות התמימים)

(1) יל"ש מלכים א' רמז קפד. פקודי מ, א.

(6) סוטה מ, סע"א.

(2) משנה וברייתא סוף קידושין.

(7) ישעי' ס, כב. סנהדרין צח, א.

(3) אבות פ"א מ"ז.

(8) מיכה ב, יג. ב"ר פפ"ה יד וברשי" שם.

(4) ל' הכתוב – ויצא לב, ב.

(9) כמ"ש בגלות מצרים – בא י, כג.

(5) פרשי" ריש פ' נח (מב"ר פ"ל, ו).

(10) שבת ר"ח – ישעי' ס, כ.

[. .] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹⁹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים)²⁰, כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד²¹, אחר ז' ימים למולד²²,

נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובדוגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאינא בזהר (פרשתינו עב, ב) "כד יפקוד ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא . . . בגווי נהירין . . . וכדין צפי ל' למשיח, מנלן, דכתיב וראיתי' לזכור ברית עולם . . . ידבר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, ה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

(19) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע אור"ח סת"ז, ובנ"כ שם.

(20) ראה מג"א שם סק"ד.

(21) ראה ט"ז שם סק"ג.

(22) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"ב).

(* ומ"ש לדרת עולם, ונכתב חסר, שיש זרות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו) (פרשי" מ, יב) - קאי על קשת ע"ד הרגיל שריא סימן ש"לא יהי' עוד מבו"ל" - (כפשטות הכתוב), ובלשון חזקר דאתחזיאי בגווינן חשוכינן מתחזיאי לזוכרנא דלא ייתי מבו"ל".

(** ומסיים, "ודא הוא דכתיב (בהפטרה דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבור נח נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

ובמוצאי שבת²³, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . . . אבל אם הוא אח"כ²⁴ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמה יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן"²⁵, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף²⁶ – ונהרא נהרא ופשטי', ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

ג. ויה"ר שעוד לפני קידוש לבנה חודש מרחשוון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשוון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשוון כסלו) בהמשך אחד, שע"י נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבני" ש"עתידים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן", ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל

(23) שו"ע שם ס"ב.

(24) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.

(25) רמ"א שם.

(26) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא הי' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק זה באם דרים במדינה (שכו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.

(* אזלי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 יכולים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש.

הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרועך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו'"²⁷, ארץ עשר אומות²⁸, ובארצנו הקדושה עצמה – ה"לך ונסוע הנגבה"²⁹, "לצד ירושלים". הר המורי³⁰, ושם גופא – "אל מקום המזבח"³¹, ש"מקומו מכוון ביותר"³².

"ושם נעשה לפניך... כמצות רצונך", כולל

- (27) בראשית טו, יח-יט.
- (28) פרש"י עה"פ.
- (29) בראשית יב, ט.
- (30) פרש"י עה"פ.
- (31) בראשית יג, ד.

(32) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. – ושם: "והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה" (שבזה מודגשת השייכות לפרשת נח).

- (33) תהלים פד, ח.
- (34) משפטים כג, יז.

גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכונה – "יראה אל אלקים בציון"³³, ויתירה מזה, "יראה גו' אל פני האדון הוי"³⁴, כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [..], "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל): הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים! ■

בקשר עם סיום שיחה זו (דש"פ נח תשנ"ב), הננו מעתיקים קטע קצר מבטאון "בית חיינו" (גליון 110) המתאר את סיום השיחה (השלישית בהתוועדות):

לקראת סיום שיחה הג' האריך הרבי בענין התשובה שעל-ידה נעשה מהוי' – אלוקיך וע"ד שאומרים ביוהכ"פ ז' פעמים "הוי' הוא האלוקים", שלאחרי ההקדמה של "שמע ישראל" ו"ברוך שם ג' פעמים, ממשיכים... [וכאן לפתע החל הרבי לומר בקול רם בניגון הידוע (של יוהכ"פ) עוד שש פעמים:] הוי' הוא האלוקים". האחרון הי' בניגון המיוחד לסיום, ומיד אח"כ המשיך הרבי בקול רם יותר ובהכרזה: "לשנה הבאה בירושלים!" כשהוא מאריך בניגון תיבת "ירושלים"... זה הי' סיום השיחה, וכאן ענה הקהל הנפעם – "אמן" רוטט בקול רם, ופצח באופן ספונטני בשירת 'מארש נפוליון' המושר בסיום היום הקדוש... הרבי שתה מהיין, ועודד את השירה בחוזק ובמצע עודד בב' דידי הקדושות יחד!

הסימנים שבסוף מס' סוטה [באמת אין צורך לעיין שם, מספיק להביט ב"גרניץ" ווילג"¹⁴ ולראות איך ש"בת קמה באמה וכלה בחמותה" (ואין עכשיו הזמן להרבות "בשבחון" של ישראל¹⁵)] – לכן החושך גובר ומתחזק.

ג. נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח לשבור את החושך?

– על-כך אומר הרמב"ם שבכל מצוה צריך להיות "מפזז ומכרכר" בכל עוז, כיון שיהודי הוא תמיד "לפני ה'!"

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה יקויים הפסוק "קץ שם לחשך"¹⁶, ו"ישוב בשמים ישחק"¹⁷ על כל ה"דגשו גוים ולאומים יהגו"¹⁷, עד ל"גרים גרורים"¹⁸, ויעברו "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁹ מהחושך כפול ומכופל לאור הגדול, עד ל"והי' לך הוי' לאור עולם"²⁰,

בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

(מעובד משיחת ש"פ 9 בראשית (התוועדות הב') ה'תשל"א – בלתי מוגה)

- (14) איזור מפורסם במנהטן.
- (15) בלשון סגי נהור.
- (16) איוב כח, ג.
- (17) תהלים ב, א.
- (18) ראה מס' עבודה-זרה שבהע' 8 – דובר ע"כ
- באריכות בהמשך ההתוועדות (שיחור"ק שם ע' 169 – בקשר עם החוק האומלל ד"מיהו יהודי") – נדפס ב"יחי המלך" רעח ע' 13 ואילך.
- (19) זח"א קכט, א.
- (20) ישעי' ס, יט.

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת **חשא** ב"ר נטע אורי ע"ה
ובעלה ר' **יוסף אורי לייב** ב"ר משה באר ע"ה
ולע"נ ר' **מאיר** ב"ר **צבי ע"ה שנאל**
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת **חי' רחל** בת **שפירנצא שנאל**
ולזכות כל בני משפחתיהם שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור הבא – המעשה הוא העיקר – מוקדש לעילוי נשמת
חיה מושקא ו**שטערנא אסתר** ע"ה בנות – יבלחט"א – הרה"ח ר' **אפרים זאב שמואלי** שיחי
נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
ולע"נ הוריו: ר' **ברוך אשר** ב"ר **זאב ע"ה שמואלי** – נפטר ביום ש"ק פ' בעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
ומרת **גישא גני'** בת ר' **אפרים ע"ה** – נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז תבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לע"נ **אורי אהרן יואל** בן **יוסף אורי לייב** ז"ל – נלב"ע ביום ב' תבת ה'תשכ"ב
ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' **יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

אך הרמב"ם אומר³, ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בה עבודה גדולה היא"⁴, כלומר, בכל מצוה שיהודי עושה עליו להיות בשמחה, וזוהי "עבודה גדולה", וכיון שהקב"ה הרי זיכה את בני ישראל שכל מעשיהם יהיו קשורים לעבודת ה', כמ"ש⁵ "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות", לכן, הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי "זמן שמחתינו" – אעפ"כ מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה!

ומסיים הרמב"ם שם: "שנאמר⁶ והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", דהיינו, כשם שדוד המלך ה' "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'", כך גם אפי' אחד כזה שע"פ תורה הינו איש נכבד ביותר (כדוד המלך) – צריך להיות "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'".

וע"י שיהודי מתנהג באופן כזה – הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, ודוקא שמחה זו מביאה את מלכא משיחא.

ב. ולכאורה, הרי אמחז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז"⁷, ואפילו כאשר הגמרא אומרת⁸ על הקב"ה ש"יושב ומשחק עם ליתן", מבהירים מיד ש"מיום שחרב ביהמ"ק אין שחוק להקב"ה", ומוסיף התוס' שם⁹ שגם הענין ד"קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני"¹⁰ אינו אלא בדיחותא בעלמא – וכיצד תובעים מיהודי להיות בשמחה כנ"ל?

ובפרט כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות ובתקופה שלא ה' כמוה, שבה אומרים על עבודת גדולה שהיא "עצמאות" ועל גלות שלא ה' כמוה אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה",

[ואין פוצה פה ומצפצף, אלא אדרבה, מוסיפים ואומרים שזוהי "התקופה הגדולה", ועוד מדפיסים זאת בעיתונים וכו'! אי, מה זאת-אומרת? – הרי מעולם לא היו כאלו צרות על עניני תורה ומצוות, מעולם לא אמרו על גוי שהוא יהודי, דבר הקשור עם גילוי-ערויות ממש ונוגע לכל הדורות, ענין שבשבילו צריך להיות "יהרג ואל יעבור", והחושך מתגבר מרגע לרגע ("ווערט שטארקער און שטארקער"!)]

– אעפ"כ, ע"י עבודתנו עכשיו בשמחה של מצוה, יבואו ל"ישוב בשמים ישחק"¹¹ עוד בסיום זמן הגלות, בזמן ד"מאטו רגלין ברגלין"¹².

ומה שהחושך מתגבר, הרי על כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³ משל מחושך הלילה: רואים שדוקא בסוף הלילה, קודם עליית עמוד השחר, מתגבר החושך במאוד (ודוקא אז מפציע השחר), עד"ז בנוגע להגאולה, ובענינונו: כיון שנמצאים כבר סמוך להגאולה, ורואים את כל

וכמנהג הידוע שבמוצאי שמח"ת היו מכריזים: "ויעקב הלך לדרכו" – ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' קצד. וראה גם לקו"ש חט"ו ע' 259 ואילך ובהנסמן שם. קונטרס ויעקב הלך לדרכו ה'תש"מ. ושם, אשר שלימות הענין ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא אחרי סיום חודש תשרי – בהתחלת חודש חשוון (ובזה גופא – אחרי ר"ח מר-חשוון).
 (3) בסוף ה' לולב – נת' בארוכה לפני"ז בהתנוועדות (שיחות-קודש תשל"א ח"א ע' 142 ואילך. לקו"ש ח"ז ע' 267 ואילך).
 (4) ולהעיר שדין זה הובא ברמב"ם שם בהמשך לדיני שמחה (דבית השואבה) בחג הסוכות.

ההוראה מהנהגתו של נח ליציאה מגלות זו

א. מובא בפרשתנו¹: "ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה וישלח את העורב גו".

לכאורה, הנהגתו זו של נח כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר:

מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן ה' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה"¹, ורק אז "ויצא נח . . מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הרי בלאו-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה"?

והביאור בזה:

מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי' קיום העולם לאחרי שיצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן, כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'. ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. ביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו:

"מבול" קאי על עניני העולם המבלבלים לעבודת ה'⁵. והעצה לזה – "בא . . אל התיבה"⁶, כתורת הבעש"ט (שהובאה ונתבארה במאמרי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז)⁷ ש"תיבה" קאי על תיבות התורה והתפלה, כלומר, שיהודי צריך להכניס את עצמו ("אינישליסן זיך") בתיבות התורה והתפלה, ועי"ז ינצל ממי המבול.

ולא עוד, אלא שצריך להכניס עמו "מכל החי מכל בשר", כלומר, להכניס עמו לתיבה גם

(1) פרשתנו ח, ו-ז.
 (2) שם, טו-טז.
 (3) שם, יח-ט.
 (4) שם ו, יט.
 (5) ראה תו"א ר"פ נח. ובכ"מ.
 (6) פרשתנו ז, א.
 (7) סה"מ קונטרסים ח"א מח, ב. תש"ב ע' 47. תש"ז ע' 200. לקו"ד ח"ב רח, א.

את הענינים המובחרים שבמציאות העולם, שגם הם יהיו חדורים באור הקדושה. אמנם, כל זה אינו מספיק עדיין, שכן, תכלית הכוונה היא (לא רק להכניס לתוך ה"תיבה" באי-כח מכל עניני העולם, אלא גם) לפעול בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה;

אלא שענין זה יכול להיות רק לאחר המבול, שכן, ענינו של המבול הוא – לפעול טהרה בעולם⁸, ולאחרי כן, יכולה להיות העבודה במציאות העולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, לעשותו מקום ישוב, ולא עוד, אלא לפעול בו עילוי גדול יותר ממה שהי' בהתחלת הבריאה, כלומר, לא רק באופן ד"עולם על מילואו נברא"⁹ (כפי שהי' בהתחלת הבריאה), כי אם באופן נעלה יותר – "עולם חדש"¹⁰, עולם שלא שייך בו אפשרות של מבול ("לא אוסיף גו' ולא אוסיף גו"¹¹), מכיון שמתבטל הענין ד"ותשחת הארץ גו"¹² – סיבת המבול (שכן, אף שגם לאח"ז הי' הענין ד"מפני חטאינו", מ"מ, אין זה באותו תוקף כפי שהי' קודם המבול, כפשוטו)¹³.

והנה, אף שעבודה זו שייכת רק לאחר סיום המבול – למדים מהנהגתו של נח, שעוד מקודם לכן שלח לראות ולברר האם נפעל כבר הטרה דמבול, ובמילא, יכולים כבר לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם שמחוץ לתיבה.

יהודי צריך לעשות את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה

ג. ובפרטיות יותר – שייכת הוראה זו במיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, "שבלבל את הכל"¹⁴, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל הענינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"¹⁵, ולראות שהמציאות האמיתית דעולם היא – דירה לו ית' בתחתונים; כל ענינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו', ובלשון הכתוב¹⁶: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טהרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁷, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש – "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי' גלות¹⁸.

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז – "ויפתח נח את חלון התיבה וגו'":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה

(8) ראה תו"א פרשתנו ח, ד ואילך. אוה"ת שם (כרך ג)
 (9) ראה ב"ר פי"ד, ז. פי"ג, ג.
 (10) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.
 (11) פרשתנו ח, כא ובפרש"י.
 (12) שם ו, יא.
 (13) ראה גם לקו"ש ח"טו ע' 52 ואילך.
 (14) פרש"י בפרשתנו שם, יז.
 (15) ישע"י ו, ג.
 (16) שם ה, כ.
 (17) זכרי' יג, ב.
 (18) ראה מכלתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁹, גאולה שאין אחרי' גלות – צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים – בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד שהקב"ה יצוה עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתיה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה – אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה – מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחפצים שהגאולה תהי' תיכף ומיד, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממחר ומזרז את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה"²⁰, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. [.] וזוהי ההוראה – שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות, לפני הגאולה, אבל ישנו קס"ד שהגיע כבר זמן הגאולה (כמודגש בכך שכבר אומרים "פדה בשלום נפשי"), אזי צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלות²¹: "לא מרצוננו גלינו מא"י, ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" – הרי זה גופא ממחר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני" מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו – שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי' גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד²² "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש. (משיחת ש"פ חוקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(19) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.
 (20) פרשתנו שם, טז.
 (21) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו.
 (22) ויק"ד פי"ג, ג.

איך עוזבים את "זמן שמחתינו" בשמחה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו"¹ ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו"², עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב ("אומעדיקייט")...

(1) חה"ס (ויקרא כג, מ. וראה יל"ש עה"פ רמז רנד). (2) ל' הכתוב – ויצא לב, ב.